

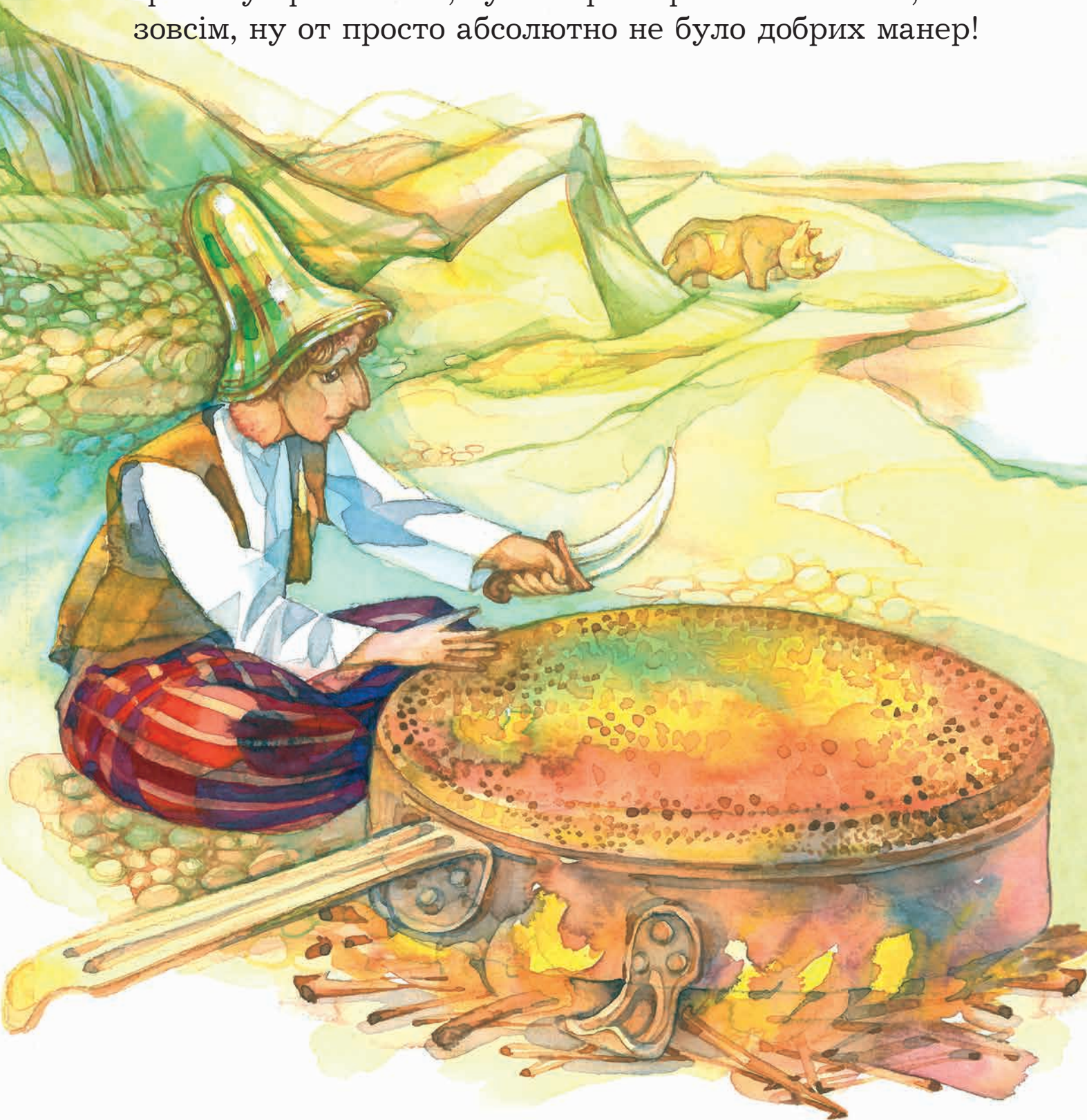
Ред'ярд КІПЛАІНГ

**ЧОМУ В НОСОРОГА
ТАКА ШКІРА**

Колись давно, на безлюдному острові, на самісінькому узбережжі Червоного моря, жив-поживав собі Парс. І носив той Парс капелюха, від якого сонячні промені відбивалися так яскраво, що усі коштовності Сходу порівняно з ними — мідяки. Отож, він жив біля моря, й не мав нічого, окрім капелюха та ножа, та ще й жаровні — такої гарячої, що вам до неї і близько підходити не можна! Якось одного разу узяв Парс борошна та водиці, і родзинок, і кориці, жменю марципанів, дві жмені лігумінів і пригорщу цукру — та й зробив собі пиріг. І не простий пиріг — пирожище! — на півметра завдовжки та метр — завширшки.

Це і справді був — ПИРІГ-ПАЛЬЧИКИ-ОБЛИЖЕШ (то такі Чарівні слова), тож Парс запхав його до жаровні і пік доти, доки пиріг не зарум'янився та не запахотів на весь острів. І тільки-но Парс налаштувався покуштувати свій неймовірний пиріг, аж глип — із Цілковито Безлюдних Внутрішніх Земель Острова вийшов на берег Носоріг... А в Носорога був ріг на носі, була пара поросячих оченят, але зовсім, ну от просто абсолютно не було добрих манер!

У ті часи шкіра у Носорога щільно-щільненько прилягала до тіла, ані зморщечки ніде не було. Був він один в один як Носороги із Ноевого Ковчега, тільки значно більший. Та навіть тоді, давним-давно, Носоріг мав прикренну вдачу і не міг похвалитися доброю поведінкою. (Таким він і залишився, і не зміниться уже ніколи).

— Гррррррр,— сказав Носоріг. І наляканий Парс впустив долу пиріг та й заліз на вершечок пальми — як був, в одному лише капелюсі, від якого сонячні промені відбивалися так яскраво, що усі коштовності Сходу порівняно з ними — мідяки.

А Носоріг перекинув жаровню — пиріг аж піском покотився, наштрикнув собі на ріг отой пирожище — та й з'їв його! А тоді пішов, помахуючи хвостом, у Цілковито Безлюдні Внутрішні Землі, які межують із островами Мазандеран, Сокотра та мисами Великого Рівнодення.

На малюнку зображений Парс, який щойно взявся їсти свій пиріг на Безлюдному Острові посеред Червоного Моря одного дуже спекотного дня, та Носоріг, який прямує із Цілковито Безлюдних Внутрішніх Земель, що, як ви вже помітили, дуже кам'янисті. Шкіра у Носорога гладенька і застібається на животі на три гудзики, та вони унизу, тож їх не видно.

Оті дрібні хвильки у Парса на капелюсі — то промені сонця, які відбиваються так яскраво, що усі коштовності сходу порівняно з ними — мідяки. Якби я намалював справжні промені, вони би заповнили весь малюнок. Пиріг — із борошна та водиці, і родзинок, і кориці, із жменею марципанів, двома жменями лігумінів і пригорцею цукру. Колесо на піску залишилось від однієї з колісниць Фараона, коли той намагався перетнути Червоне море. Парс те колесо знайшов та залишив собі — гратися. Парса звали Пестонжі Бомонжі, а Носорога — Рохк, бо ніс у нього був постійно закладений, і тому він увесь час робив отак: «рохк!». А до жаровні вам немає ніякого діла!

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте,
будь ласка, повну версію книги.